

Александар Вучковић¹

Филозофски факултет

Универзитет у Бањој Луци

НА ПОЗОРНИЦИ

Поводом трибине „**Разговарајмо о квалитету!**“,
одржане 21. маја у Бањој Луци

Помпезно насловљена трибина, према замисли оних који су је организовали, није имала за циљ да искористи било шта од оног што је речено на њој. Организатори² су је сазвали са циљем да исцртају још само једну рецку у набрајању сопствених подухвата и стварању илузије да се покушава нешто учинити. Све наведене ријечи потврђује извјештај у облику вијести који се нашао на званичној страници Универзитета у Бањој Луци од 22.05.2015.³ Објављени су закључци који су у главама одговорних били спремни и прије почетка трибине, ако не и годинама уназад. Изречени закључци су само окоштале флоскуле које ништа не говоре и ништа не значе. Све би то и прошло као сасвим нормално, као што све и пролази у овом нашем дворишту, да се, овом приликом, на поменутој трибини, није догодило

¹ aleksandar.vuckovic.ff@gmail.com

² Комитет за осигурање квалитета Универзитета у Бањој Луци. Не треба упасти у замку па критику из овог текста усмјерити само на поменуто „дружину“, овај текст смјера да упути на парадигму у којој обитавамо.

³ <http://unibl.org/sr/novost/34957/Odrzana-tribina-na-temu-Vrednovanje-i-unapredjenje-nastavnog-procesa--sta--nam-znaci-misljenje-studenata>.

Пристапљено 29.05.2015.

нешто што излази из оквира устаљеног поступања и логике надлежних који се баве проблемима образовања.

Трибина је започела као и свако дотадашње окупљање организовано унутар наше академске заједнице. Гомилом флоскула, недоречених мисли, без примисли о одговорности онога који прича како својим ријечима нарушава и саму помисао оних који га слушају, да ће овога пута, можда, бити другачије. Ријечи претворене у разударену ордију која грамза по дворани и једину сврху има у трошењу оних петнаест минута које мора некако да испуни. Јер могућа тишина пријети да наруши и разобличи есенцијалну позицију из које произилази мисао и дјело говорника.

Квалитет!!! Ова ријеч је, попут каквог сакралног појма, кроз дворану, у којој се збивао овај несвакидашњи догађај, толико пута помпезно избацивана из уста говорника. Квалитет, квалитет, квалитет... У контексту већине говорника овај појам није значио ништа. Није било ни једног јединог помена о томе шта би требало да представља референтну тачку из које ћемо се односити према нечему квалитетном, мање квалитетном и неквалитетном.

На овој трибини врата су била затворена за разговор о идеји универзитета коју наша академска заједница треба да прокламује као онај ослонац и тачку из које би требало да се одређује и квалитет. Вјерујем да нема живих који су упамтили да су се некада такве расправе водиле на нашем универзитету. Неријетко до наших ушију стижу констатације да морамо пратити тржиште рада. Да, али не може свака дисциплина унутар универзитета да буде зависна од тржишта рада. Какав бисмо циркус направили од самих себе када бисмо за референтну тачку хуманистичких наука успоставили тржиште рада? Шта бисмо, на крају, у таквој констелацији са појмовима попут истине, слободе, правде итд.? Како се може говорити о било каквом „мјерењу“ квалитета, а имати

такве дилеме унутар академске заједнице? Сва настојања да се о овим питањима разговара, организатор је санкционисао као недовољно конкретна. На тај начин прогласио је сва она неважна питања важним.

Зашто се у нашој академској заједници не прича о реформама високог образовања? Зашто од тих реформи није направљен дијалогски процес у коме би учествовале све заинтересоване стране – надлежна министарства, професори и студенти? Да је наша академска заједница постала чиновнички апарат послушника показује и њихов однос према реформама. Цјелокупно професорско учешће заснива се на кафанском приговору у друштву људи који не могу да имају никакав утицај на реформе. Заједно са студентима и њиховим марионетским организацијама на наше образовање успоставља се и намеће реформа високог образовања коју спроводе чиновници који су неспособни да мисле, али су врло добри у томе да слушају и извршавају. Али, управо ова трибина избацила је на површину неке добронамјерне особе које су при факултету. Управо они јесу разлог због којих су до сада исписане све ове ријечи. Нажалост, они нису у првом плану ни овдје као што нису били ни на тој трибини. Ова критика јесте ту да покуша да разобличи оне поред њих и тако отвори простор за њих саме. Ужас, из којег су исписиване ове ријечи, јесте већ наведени извјештај организатора у којем су изнесене флоскуле које ништа не значе и на тај начин одсјечен је значајан, искрен и стваралачки, дио ове трибине. Да се указало на то мјесто, свака наредна трибина имала би много више смисла и спроводила би се са више ентузијазма. Саопштењем у виду извјештаја, тај дио трибине одбачен је као могући чинилац, који је у потенцији да провоцира устаљену логику која функционише на Универзитету у Бањој Луци. Логику компромиса, површности и неодговорности.

Универзитет у Бањој Луци некако ће преживјети без врхунског квалитета, али неће преживјети уколико настави да одржава атмосферу у којој не постоји ентузијазам, санкција и стимуланс. Као логична импликација ова три елемента јесте апатија као стална атмосфера у којој обитавамо. Све док не постоји начин да се отпуштају професори и студенти избацују са факултета, биће јасно да је на нашем универзитету све дозвољено. Све док је такво стање ствари, ми смо само на позорници јада, и ништа више.